



TERCIÁŘSKÉ LISTY

září 2018

T

Zpravodaj MBS SFRŽ Plzeň

(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Devadesátiny

Františka Václava Ptáka, OFS



Děkovná mše svatá za dar života bratra Františka Václava Ptáka, OFS, k 90. výročí jeho narození se konala v pátek 6. 7. 2018 v Meditační (Hruškově) zahradě v kapli sv. Maxmiliána Kolbe, minority. Mši celebroidal bratr Jana Nepomuk Svoboda, OFM.

Václav Ptáček se znal osobně s politickým vězněm Lubošem Hruškou, zakladatelem zahrady. Vzpomínali jsme také i na nedávno zesnulou Jindřišku, Vaškovu manželku a naši sestru v řádu. Oba byli více jak šest desetiletí terciáři sv. Františka. Na setkání přišlo kolem čtyřiceti hostů. Sestry výborně napekly a připravily chlebíčky a kávu. Na varhany výtečně hrála Anička Srbová.

Vaškovi přejeme pevné zdraví a Boží požehnání! (flk)

Narozeniny sestry Františky Věry Lódrové, OFS, ...

... jsme jako již několikrát prožili v kouzelném prostředí jejího domku na Doubravce, uprostřed zeleně a květů. V pondělí 23. 7. jsme přijali její pozvání, jen vzhledem k tropickým horkům jsme dali přednost příjemnějšímu klimatu obývacího pokoje před posezením u ohýnku na zahradě. Tam jsme se přemístili až v podvečer a mohli jsme ochutnat párky opečené na Milanově lávovém grilu.

Věrka již na naše setkání vzhledem k zdravotním potížím nedochází. Její 89. narozeniny jsme asi v této podobě slavili naposledy, naše sestra se zřejmě na podzim bude stěhovat do Domova sv. Jiří a o domek a zahradu se začne starat její vnuk s rodinou. Věrka toto rozhodnutí s pokorou přijala, ale všichni cítíme, jak je to pro ni těžké. Modlíme se za ni, aby veškeré těžkosti spojené s přestěhováním v pokoji zvládla a aby se její nový domov pro ni stal dalším místem Božího požehnání! Amen. (ajš)



Generální úprava hrobu SFŘ

Po předjednání s Karlem (technická stránka), s Milanem (finanční stránka) a s Dankou (architektonický záměr) jsme (Jarda a Luboš) v pondělí 9. 7. 2018

vyrazili na plzeňský Ústřední hřbitov a provedli jsme totální pětihodinovou rekonstrukci hrobu SFR: odstranili jsme nevyhovující pokryv hrobu, zryli a srovnali povrch, pokryli ho černou geotextilií, zasyпали říčními oblázky (z Itálie!); na plochu vlevo a vpravo od kříže jsme umístili dva velké keramické truhlíky s přesazenými rostlinami, zregulovali břečťan na zdi a přesadili „sloní ucha“ za hrob.

Týden na to jsme za pomoci betonové směsi upravili uličku po levé straně hrobu a natřeli dřevěný kříž.

Náklady na materiál činily 3.378 Kč, paní Poturnayová, dcera zesnulé sestry Anežky Křiváčkové, přispěla na úpravu částkou 1.500 Kč.

Z ohlasů na facebooku máme potvrzeno, že trojhrob našich bratří a sester má nyní důstojnější vzhled (posuďte prosím sami) a zároveň jeho zakrytí je praktické a jednoduše obnovitelné, pokud by došlo k dalšímu uložení do hrobu. (ajš)



Kompasem Jana Křtitele ...

... jsme byli obdarováni na duchovní obnově Požehnání Jana Křtitele 1. – 5. 8. 2018 v litické Koinonii. A nejenom jím. Někteří se po čase setkali se



známými z různých koutů diecéze, jiní získali čas k usebrání při adoraci v kostele či při odpočinku na farní zahradě, další byli nadmíru spokojeni s poskytnutým cateringem. I tropické počasí se dalo zvládnout díky tomu, že všechen program (kromě stravování) probíhal v kostele sv. Petra a Pavla.

Klíčové však byly přednášky P. Alvara Grammaticy, Th. D., na uvedené téma. Na základě biblických textů nás přiměl k zamyšlení nad postavou Jana

Křtitele a jeho posláním nejenom v době Ježíšově, ale i v našem čase. Uvědomili jsme si důležitost přijetí Božího daru, trvalou přítomnost živého Ježíše a žití radostné víry v jednotě s našimi bratry a sestrami.

Velké poděkování všem za přípravu a organizaci obnovy a těšíme se na další „repete“ již tradičních letních duchovních obnov v Liticích. Jsou pro nás velkou posilou. Šedivých, Ženíškovi a Kučerovi (*text pro Zpravodaj PD*)

Vysvětlení Kompasu Jana Křtitele:

V pěti dnech jsme v Alvarových promluvách sledovali cestu Jana Křtitele – kým byl, kde působil, kdo s ním působil a jaké byly hlavní rysy jeho působení. „Model“ jeho působení pak Alvaro připodobnil ke kompasu, kdy jednotlivé směrovky kompasové růžice ukazují na:

- 1) Boží dar (sever) – Bůh pro nás pracuje a my tento dar přijímáme
- 2) Bůh nám dává živého Krista (jih) – je vždy s námi a s našimi bratry, nikdy je neopouštíme
- 3) žijme v radosti a v jednotě (východ)
- 4) budme služebníky jednoty (západ) – modleme se a pracujme pro to, co sjednocuje

Tak se staneme učedníky Jana Křtitele, pohotovými ke službě Ježíši – Beránkovi. (*ajš*)

Úmysly Svatého otce Františka pro rok 2018 svěřené celosvětové síti Modlitby s papežem (Apoštolátu modlitby)

Září 2018

Všeobecný úmysl: aby mladí lidí afrického světadílu měli přístup ke vzdělání a práci ve vlastní zemi.



Celosvětová síť modlitby s papežem
ČESKÁ REPUBLIKA

Národní úmysl: abychom měli odvahu ke každodennímu následování Pána i přes opakující se poklesky a nedokonalosti. (*srv. Žl 137/136/*)

(*papež František, Vatikán, 13. února 2017*)



Slavnost Panny Marie Andělské

Jako každým rokem, i letos se 2. srpna 2018 konala u PMN ve Františkánské ulici slavnost Panny Marie Andělské - Porciunkula. Mši

svatou v 18 hodin sloužil bratr Jan Nepomuk Svoboda, OFM.

Porciunkula, v překladu „díleček“, byla původně malá kaple nedaleko Assisi, která byla svatému Františkovi velmi milá. Svatý František nesmírně uctíval Matku Boží a chtěl žít pod jejím srdcem, pod jejím ochranným pláštěm. Proto jí tuto kapličku zasvětil. Kapličku postupně opravil, shromažďoval se zde se svými druhy, založil zde svůj řád a přál si, aby sem byl před svou smrtí přenesen.

Milost, aby všem, „kdo v pokání a vyznání hříchů přijdou navštívit tento kostel, udělil Pán velkodušné odpuštění s úplným prominutím všech vin“, vyprosil sv. František jedné noci roku 1216 v kostelíku v Porciunkuli. František vyprosil na papeži Honoriovi III., aby udělil všem, kteří sem přijdou a splní podmínky – svátost smíření, přijetí eucharistie a modlitbu na úmysl Svatého Otce - plnomocné odpustky. Tak se stala Porciunkula místem odpuštění hříchů, stejně jako pouť do Santiaga de Compostella, do Říma anebo do Jeruzaléma. Františkova žádost byla pomocí těm, kteří neměli síly nebo prostředky navštívit jiná poutní místa, tehdy uznávaná.

V současné době lze v Porciunkuli získat plnomocné odpustky každý den v roce. Nad malou kapličkou byla v 17. století vystavěna bazilika Panny Marie Andělské – Santa Maria degli Angeli.

Při mši svaté četl bratr Nepomuk z františkánských Pramenů o založení františkánského řádu v Porciunkuli. Mši svatou velmi obohatila františkánská schůla. Účast věřících, zvláště z farnosti Lochotín, byla hojná.

„Nuže, naše Paní a ochránkyně chudých, chraň nás až do doby Otcem předurčené! O Mater bona – fratum corona - esto Minoribus prona!“ (2 Cel) (*ajp*)

Modlitba za vodu

Při setkání farníků františkánské farnosti ke dni modliteb za přírodu a za vodu (je v ní zahrnuta část Sluneční písně sv. Františka) jsme si v sobotu 1. 9. 2018



připomněli slova papeže Františka: „Ztrácíme postoj úžasu, rozjímavosti, naslouchání stvoření a nedovedeme již chápat to, co Benedikt XVI. nazývá „rytmem dějin lásky Boha a člověka“. Proč je tomu tak? Protože smýšlíme a žijeme horizontálně, vzdálili jsme se od Boha, nečteme Jeho znamení.“ Vzpomněli jsme na encykliku papeže Františka Laudato si' a pak Jan Nepomuk OFM sloužil mši svatou v kostele na Roudné. Z našeho společenství se zúčastnili Luboš a Tomáš. (flk)



Lidé, kteří měnili svět **Jan a Petr, pramen života**

... byl název již šesté přednášky **Martina Šimka** v jeho ročním cyklu Evangelického sboru v Přesticích nazvaném „Lidé, kteří měnili svět“, jež se uskutečnila ve čtvrtek 28. června 2018 v přestickém Kulturním a komunitním centru a již jsme se opět v hojném počtu zúčastnili.

Z poznámek:

Jan Hus a **Petr Chelčický**, zvláštní a protikladní souputníci, asi se nikdy nesetkali, ale přesto jsou pozoruhodně spojeni.

Mistr Jan Hus (asi 1370 – 1415) je hůře uchopitelný, používá-li se jeho jméno jako štít. „Sám jsem učil a zastával všechno z Jana Husa, aniž jsem to věděl. Ostatně se zdá, že i Pavel a Augustin byli husité.“ (Martin Luther) Za Karla IV. vznikla v Čechách proslulá univerzita, za Václava IV. její sláva pohasla. Je to doba rozpadu Svaté říše římské, stoleté války, schismatu církve a vzniku



malých knížectví. Jeroným Pražský přináší do Prahy Viklefovy spisy v čase, kdy je panovnický rod s přízněním s anglickým králem. Tomáš Štítný ze Štítného, venkovský vladyka, dává zaznít laickému hlasu. Hus přichází do prostředí, které již bylo na reformaci připravené.

Rodná ves Husinec dává Mistru Janovi přídomek Hus (často se psal s malým písmenem). Máme jen skrovné prameny o Husově dětství a mládí. Měl mimořádně prostý původ, rodiče byli zřejmě rolníci, ale museli mít zřejmě nějaký majetek, když umožnili Husovi vzdělání. Byl asi prvotně vzdělán ve farní škole v Prachaticích, pak následovala univerzita v Praze, zřejmě s podporou Křišťana z Prachatic (města v ten čas začínají bohatnout). Stává se

bakalářem, děkanem a nakonec rektorem Karlovy univerzity.

Čtyřicetiletá vláda Václava IV. vykazovala znaky bezradnosti a apatie. V církvi i ve společnosti pokračuje krize. Univerzity měly v té době velký teologický vliv, Hus začíná zastávat neortodoxní myšlenky, i pod vlivem Viklefa. Na akademické půdě se mohly pronášet i odlišné, i radikální názory, nikoliv však v kapli Betlémské, do níž docházel prostý lid. Mistr Jan Hus nebyl až tak originálním myslitelem, ale byl dobrý kazatel. „Přinesl pravdu na zem.“ To však má svá rizika a jeho pozice se stala vratkou.

Vrcholí spor na univerzitě, král vydává Dekret kutnohorský, čtvrtina Čechů získala tři hlasy a cizinci jen jeden. To byla tvrdá rána pro univerzitu, cizinci odešli do Lipska a založili tam vlastní univerzitu.

Hus vystupuje proti odpustkům, vydává spisy, traktáty, tvrdí, že v Bibli není doklad o tom, že by Písmo měl vykládat jen kněz. Když král dovolí v Praze prodej odpustků, jeho záměr zkrachuje. Na Husa je uvalen interdikt, klatba, je postaven mimo církev. Musí opustit Prahu, aby nebránil výkonu církevních obřadů. Odchází tedy na venkov, musí putovat, ale o to více má možnost oslovit prostý křesťanský lid. Je přijímán, ubytován (Lažanští na Krakovci, Kozi hrádek ...). Nebylo již cesty zpět.

Zikmund Lucemburský, císař a velmi schopný diplomat, svolává koncil, aby se vyřešilo papežské schizma. Tím oddaluje reformaci.

Hus je v Kostnici u Bodamského jezera tvrdě žalářován. Uvědomuje si hodnotu pravdy a ví, že nesmí zklamat. Jeho smrt měla pro církev opačný efekt – vyvolala okamžitou revoluci. Protestní list české šlechty proti Husově upálení podepsalo 450 šlechticů, ale i prostý lid. Zpochybnili názor koncilu a odmítli císaře, bylo to přímé vzepření se světské i církevní moci. Mistr Jan svou hrdinnou smrtí rozpoutal široké hnutí.

Dílo **Petra Chelčického** (asi 1390 – 1460) vyrostlo ve stínu, ale má pro Evropu zřejmě větší dosah než dílo Husovo. Nemohl zůstat stranou husitství, ale přímo se neúčastnil. První Petrova teologická díla přicházejí až v jeho pozdějším věku (kolem čtyřiceti let?).

„Tak každá církev svatost svou na odiv staví, lid za sebou táhne a Pána Ježíše Krista potom jak pometlo za dveřmi nechá.“

Petrův dvůr se nacházel u Chelčic (jižní Čechy), původem patřil nižší šlechtě, vcelku chudé. Petr neměl formální vzdělání, nestudoval a neuměl dobře latinsky. Jeho znalosti pocházejí z diskusí a z Písma. Je radikální, jelikož není zatížen vzděláním.



Chce znát jen evangelium. Je tak prostý, že ani svá díla nepodepisuje.

Jméno Petr Chelčický je jen literárním pseudonymem. Český historik F. M. Bartoš jej ztotožnil se zemanem Petrem Záhorkou ze Záhorčí (nyní součást Chelčic) z rodu Břízkých z Březí. Tato rozvětvená rodina vlastnila několik vesnic a drobných statků, víme o nich z různých právních listin, kde bývali členové rodu uváděni jako svědci. Působili jako rytíři i duchovní, často ve službách Rožmberků.

Dvůr Petrova otce byl u Týna nad Vltavou, ale otec brzy zemřel a Petr zůstal v péči strýců. Ti rozprodali různé statky a vystavěli tvrz v Záhorčí a skoupili statky kolem. Petr žil jen asi tři roky v Praze, jinak byl trvale na své tvrzi. Je asi obdařen prorockým duchem, vidí, že to, co rozvrátilo Čechy, není z Boží vůle. Polemizuje s názory známých teologů. Prvním dílem byl Traktát o boji duchovním. Důsledně v něm odmítá násilí, Boží pravdu nelze prosadit násilím. Má ale rád táboreské a z lásky je napomíná. Nikdo ho nenapadl, ba naopak – jezdí za ním a disputují s ním. Má také rozsáhlou korespondenci.

V díle O rotách českých kritizuje různé sekty (pikardi, adamité ...), a to pouze slovy Písma. Odmítá lidskou tradici, Akvinského, Viklefa i Husa nemůže stavět nad Písmo. Jeho styl je nesmírně neučesaný, je horlivý, myšlenky se z něj jen řinou, často zachází daleko od tématu, používá velké množství slov.

Pak nastanou Lipany, při nichž jsou zlikvidováni radikální husité. Pražský klidný proud na čele s Janem Rokycanou získává basilejskými kampaktáty přijetí husitů zpět do církve. Jiřík z Poděbrad likviduje Tábor a věrné radikální kazatele.

Nejznámějšími Chelčického díly jsou Siet' viery pravé a O trojím lidu. Na Ježíšův pokyn vytáhnou rybáři síť, ale ta se potrhala kvůli dravým rybám. Nenechává kámen na kameni, zpochybní řadu svátostí, odmítá křest malých dětí, je zdrženlivý k eucharistii. Odmítá, že eucharistie je symbol, jak tvrdí táborité, ale i, že je v ní přítomen Kristus, jak věří katolíci. Podle něj je eucharistie velké tajemství a křesťan o něm nemá mudrovat, jinak to povede k rozdělení. Bible je jedinou normou a není v ní opora pro církev jako instituci. Mohou být jen místní komunity. Odmítá i stát, který stojí na moci. A tu lze vynutit jen násilím. Jeho názory jsou až anarchistické. :-)

Chelčického dílo žije i po jeho smrti. Autor je zapomenut, jak si přál, ale jeho následovníci, tzv. chelčičtí v jeho odkazu pokračují. Je jím přímo ovlivněn např. Řehoř Krajčí, zakladatel Jednoty bratrské, jenž se ve svých počátcích s Chelčickým stýkal. I Řehoř říká: „Církev ne, ale potřebujeme kazatele.“ Ti byli původně určováni po pustu losem. Zabývali se tím, co vše může činit křesťan – může být např. obchodníkem? V 16. a 17. stol. byl Chelčický zapomenut, ve století 19. se proti němu katolíci vymezovali. Chelčický v pol. 19. stol. přímo ovlivnil Tolstoj a jeho odmítání násilí. I díky bratrským misionářům byli ovlivněni např. baptisté, Mahátma Gándhí i Martin Luther King. Petr Chelčický svým

dílem důkladně uklidil, aby mohly vzniknout nové stavby. Jeho myšlenky měly velký dosah, měl nesmírnou duchovní autoritu. Také nepřisahal, je to proti Písmu, ale Záhorkova pečeť byla na smírčí smlouvě mezi husitským a katolickým hejtmanem, která vedla ke smíru. Rovněž byla na dvou listinách, kdy se zavazuje vykoupit nějakého měšťana a nějakou vdovu. Tím jakoby porušuje své zásady, ale činí tak ve jménu míru.

Chelčičtí bratři byli zřejmě místní komunitou vzniklou kolem Chelčického. Jejich znakem je zájem laiků včetně žen o Písmo. Chelčický měl zřejmě (podobně jako apoštol Pavel) zdrženlivý vztah k ženám a také očekával konec světa. (ajš)

**Promluva P. Jiřího Barhoně
na pohřbu sestry Antonie Libuše Světlíkové, OFS
(11. 8. 2018 v kostele sv. Jana Nepomuckého v Plzni)**

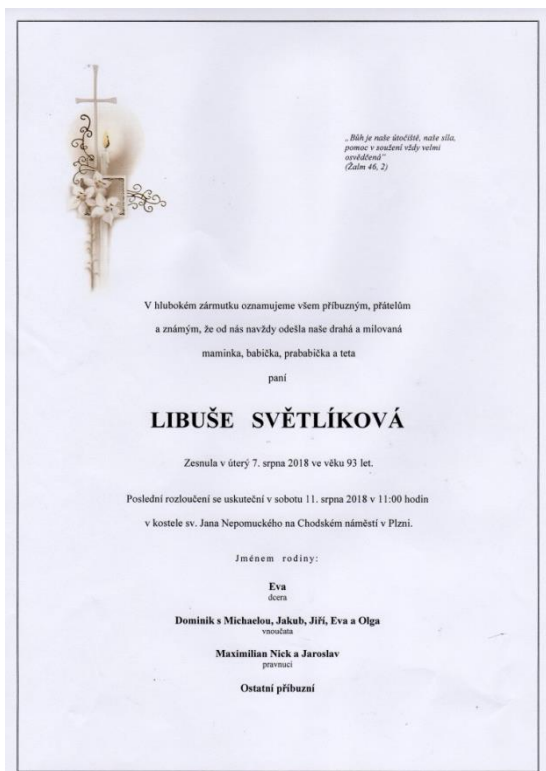
Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici - opakuji znovu tato úvodní slova nejkrásnějšího chvalozpěvu o Bohu, který vyzpívala samotná Panna Maria. Opakuji je proto, že si myslím, že celý život paní Libuše Světlíkové byl také chvalozpěvem, kterým vzdávala dík Bohu.

Svoji víru v Boha, vděčnost a lásku, kterou k němu pociťovala, projevovala nejenom ve chvílích, kdy se jí všechno dařilo, ale i tehdy, když už toho moc dělat nemohla a kdy byla vážně nemocná. Bez přehánění můžu říci, že mi tím připomínala nejznámějšího světce naší doby, svatého Jana Pavla II. Když jsem se v tomto období při svých návštěvách u ní ptal: „Paní Světlíková, jak vám dneska je, jak se cítíte?“, nikdy neřekla, že ji něco bolí nebo že se necítí dobře. Řekla: „Otče, já to беру.“

Takhle to bylo po mnoho posledních let jejího života a jistě to mohou potvrdit i všichni ostatní, kteří jí navštěvovali. A že těch návštěv nebylo málo, protože kdo miluje, ten je také milován, a tím pádem i navštěvován.

A jak svoji víru v Boha, vděčnost a lásku projevovala, když ještě mohla chodit, vařit, prát, učit atd.? O tom by mohl dlouho vyprávět mnohý z vás. Mnohý z vás, co jste tady, a pokud by to šlo, také mnohý z těch, co už tu nejsou, protože i těch je velký počet. Kněží i laici, řeholníci, mezi nimi zvláště františkáni a salesiáni. Do františkánské rodiny patřila i jako členka jejího třetího řádu, ve kterém byla 26 let. Stejně tak ale pomáhala i všem ostatním, lidem z ulice – zkrátka každému člověku, o kterém věděla, že potřebuje pomoc. Každému takovému opravdu pomohla a nedala si pokoje do té doby, dokud pro něj něco neudělala.

Možná že by stálo za to, aby se to nějak zaznamenalo, zapsalo, protože to byly věci, ať už velké nebo malé, vždycky vykonané z lásky. A právě takové



věci, takové skutky, mění tento svět k jeho lepší podobě, a proto by se na ně nemělo zapomenout.

Možná už si nepamatuji všechny podrobnosti, ale připomenu jeden takový skutek, se kterým se jednou svěřila. Bylo to rok nebo dva roky po srpnu 1968, tedy před necelými 50 lety. Paní Světlíková tehdy pracovala na nějakém, snad krajském, školním úřadě. Komunisté dělali čistku, při které vyhazovali ze škol nebo překládali z velkých škol na malé všechny nepohodlné učitele, kteří nesouhlasili se sovětskou okupací a nastávající normalizací. Těch učitelů bylo mnoho, takže soudruzi měli s touto čistkou tolik práce, že ji prakticky nemohli zvládnout. Nakonec se jeden z těch nejvyšších, který na tomto úřadě o těchto věcech rozhodoval, obrátil na paní Světlíkovou, aby mu s tím pomohla,

protože věděl, že ona udělá každou práci poctivě a svědomitě.

Samozřejmě, že s touto čistkou nesouhlasila, ani nemohla zabránit, aby se stala. Ale když už dostala na stůl desítky jmen učitelů a údajů o nich, pustila se do práce, a to opravdu svědomitě. U každého si přečetla nebo nějak zjistila, kolik mu je roků, kolik roků učí, jestli má rodinu, na jaké škole učí a kde bydlí. Dosáhla toho, že mnozí tito učitelé, když už museli být přeloženi, nakonec byli přeloženi do takových škol a na taková místa, kde se měli lépe než předtím, jak jí potom nejeden z nich řekl.

To je jenom jeden ze stovek příběhů, který paní Libuše Světlíková svým životem napsala, respektive zrežirovala. Ty další byste mohli uvést vy, jak už jsem podotkl. V rámci objektivitu musím ale také říci, že byla jedna věc, která se jí nezdařila. To bylo před dvaceti lety, kdy se mě pokoušela naučit německy. Ať dělala, co dělala, tohle se jí skutečně nepodařilo. Na její obhajobu však musím dodat, že to nebyla její vina, chyba byla na druhé straně. Ono je těžké naučit německy člověka, který si plete „der“ a „die“ a na to třetí si nemůže vzpomenout. Jediné, na co si z těch hodin němčiny u ní vzpomínám, a to dobře, je to, že mě

při nich vždycky královsky pohostila, stejně jako každého, kdo k ní přišel na návštěvu. A nejen pohostila, ještě dala přídavkem nějaké jídlo domů, abych neměl hlad ani na faře. Což mě vedlo k tomu, že jsem se jí jednou musel zeptat, jestli ví, proč mám tak dlouhé ruce. Odpověděla:

„No proto, že jste celej dlouhej, tak máte i ruce dlouhé, tak už to bejvá.“

„Kdepak, to je z jinýho důvodu,“ vysvětlil jsem jí. „To je od těch vašich těžkých tašek, plných jídla, které mi dáváte. Kvůli nim mám ruce skoro až na zem.“

* * *

Přiznáváme, že je nám v tuto chvíli smutno z toho, že se s paní Libuší Světlíkovou loučíme. Takových, kteří celý život a celé srdce dají Bohu a zároveň i druhým, takových lidí není mnoho. Samozřejmě nám bude scházet. Jak to ale ona říkala i v těžkých chvílích? Říkala: „Já to беру“. Což znamená, jestliže to chce Bůh, tak to přijímám. I tohle se tedy od ní můžeme naučit.

A krom toho věříme, že to není loučení napořád. Jednou se přece sejdeme na tom nejkrásnějším místě, v tom nejkrásnějším domově – v nebi. Věříme, že naše Libuška, můžeme-li to tak říci, už tam je. Věříme a modlíme se za to na přímluvu Panny Marie.

Děkujeme ti, dobrý Bože, za její mimořádný a požehnaný život.

Uvedený text získala od Otce Jiřího Anička Srbová (velké díky!). V průvodním mailu uvedla: *„Dobré ráno přeji a doufám, že bude, když přeposílám tak výborné texty. Napadá mne k tomu pouze, že vlastně Libuška v začátcích charity patřila k velmi aktivním dobrovolníkům charity. Když začali být v původním "domečku" u františkánského kostela ubytovávaní první bezdomovci, vařila jim polévky, na Vánoce rozvážela pečivo a věci, které jsme dostali, osamělým lidem atd. Pak se situace obrátila a byla to ona, která přijímala dobrovolnickou pomoc od ostatních, a tak jim vlastně umožňovala dělat dobré skutky a shromažďovat si tak poklady v nebi. Pokoj a dobro a pozdravení A. Srbová“*

Sekulární františkánský řád – místní bratrské společenství Plzeň

Kalendář říjen 2018

20. 9. (změna) Sdílíme se (se sv. Klárou) – v 18.00 hod. - v duchu ekumeny – společná účast na přednášce Martina Šimka z Evangelického sboru v Přešticích **„Martin a Jan, návrat k milosti** aneb Proti proudu dějin“ (Martin Luther a Jan Kalvín) v rámci cyklu „Lidé, kteří měnili svět“ v Kulturním a komunitním centru v Přešticích, Masarykovo náměstí 311; odjezd z Plzně auty v 17.15 hod. z autobusové zastávky směr Klatovy naproti konečné tramvaje č. 4 – Bory (nutno se předem telefonicky domluvit)

27. 9. (změna) Pomáháme (se sv. Anežkou) – v 16.00 hodin se koná v kapli Maxmiliána Kolbe v Meditační zahradě v Plzni **děkovná mše svatá za dar života sestry MUDr. Benigny Jiřiny Křížkové, OFS**, k 93. výročí jejího narození. Mši bude sloužit Msgr. Emil Soukup.

4. 10. Slavnost sv. Františka – 16.00: příprava agapé ve farním sále, 18.00: účast na slavnostní mši svaté v kostele PMN (i s bratry dominikány), pak oslava ve farním sále (*v tento den se nekoná modlitební společenství*)

11. 10. Pomáháme (se sv. Anežkou) – 16.30: formace s Anežkou Janou Pachnerovou (Domeček bratří františkánů, Komenského 17, Plzeň); / 17.00 – návštěva někoho ze (starších) sester / bratří – dle domluvy

18. 10. (změna) Sdílíme se (se sv. Klárou) – v duchu ekumeny – společná účast na přednášce Martina Šimka z Evangelického sboru v Přešticích „Ignác a Tereza, do hlubin tajemství aneb Ti, kdo přinesli tajemství do světa“ (Ignác z Loyoly a Tereza z Ávily) v rámci cyklu „Lidé, kteří měnili svět“ v Kulturním a komunitním centru v Přešticích, Masarykovo náměstí 311; odjezd z Plzně auty v 17.15 hod. z autobusové zastávky směr Klatovy naproti konečné tramvaje č. 4 – Bory (nutno se předem telefonicky domluvit)

25. 10. (změna) Setkáváme se (se sv. Františkem) - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, 16.30: mše svatá v kostele NPM, 17.00: setkání společenství ve farním sále (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé ...)

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v září a říjnu 2018

Profese: Anežka Jana Pachnerová (15. 9. 2011); Jan Nepomuk Svoboda, OFM (15. 9. 2012); Františka Římská Pavla Ženíšková a František Karel Ženíšek (17. 9. 1985); Antonie Jana Vlnářová (6. 10. 1972); Františka Věra Lódrová (18. 10. 1993) **25 let**

Narozeniny: Blanka Ludmila Škodová (12. 9. 1932); Veronika Helena Gibischová (14. 9. 1982); Jan Nepomuk Svoboda (20. 10. 1953) **65 let**

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada:

František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Antonín Jaroslav Šedivý.

<http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/>,

<https://www.facebook.com/mbsplzen>

